

Arrest

nr. 70 713 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. MANNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 februari 2008 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2 Op 27 november 2008 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

1.3 Op 13 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4 Op 12 juli 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 27 juli 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De Omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn. Overigens stelt de Omzendbrief van 21 juni 2007 expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk moet verklaren wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van “de artikelen 9 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, resp. de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (materiële motiveringsplicht), resp. de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955, dit alles in samenhang gelezen met de algemene principes van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel (als toepassing hiervan).”

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…)Verzoeker heeft inderdaad geen paspoort bijgevoegd. Dit was geenszins nodig.

Verschillende Arresten van Uw Raad stellen dat het volstaat dat er zich een kopij van de identiteitskaart of van het paspoort in het administratief dossier bevinden, zodat de identiteit niet onzeker is en de beslissing tot onontvankelijkheid onredelijk is. RvV 10 december 2007, 4.623 (STUK4)

Ook het feit dat het paspoort en de identiteitskaart gevoegd waren bij een eerdere aankomstverklaring doch niet bij de latere aanvraag op grond van artikel 9bis Vw, heet Uw Raad al doen besluiten dat niet ontkend kan worden dat DVZ in kennis was van deze documenten en zich niet kan beperken tot het opzij zetten ervan zonder uit te leggen om welke redenen de identiteit als onzeker zou moeten aanzien worden. RvV 5 augustus 2009, 30.293 (STUK 5)

In zijn eerdere aanvraag conform art. 9 ter van de Vreemdelingenwet dd. 30.01.2008 werd dit paspoort reeds gevoegd zodat dit zich bij het administratief dossier bevond bijna twee jaar voor het verzoek conform art. 9 bis.

Dit verzoekschrift werd immers ontvankelijk verklaard. Dit bewijst dat alsdan het paspoort of een ander identiteitsdocument werd gevoegd. Dit verzoekschrift stelt bovendien op blz . 1 in fine uitdrukkelijk dat verzoeker in het bezit was van een geldig nationaal paspoort.

De bestreden beslissing is dan ook foutief minstens onvoldoende gemotiveerd, minstens kennelijk onredelijk nu uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat geen enkele reden is om te twifelen aan de identiteit van verzoeker.

Voor de goede orde en ten overvloede brengt verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart bij. (STUK 6) Samengevat: het beroep tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikelen 9 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3, 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel, het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij inderdaad geen paspoort heeft bijgevoegd en dat dit volgens hem niet nodig was. Hij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij gesteld zou worden dat het volstaat dat er zich in het administratief dossier een kopij van de identiteitskaart of paspoort bevindt. Hij stelt dat verwerende partij reeds in kennis was van deze documenten aangezien hij bij een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 30 januari 2008 zijn paspoort reeds gevoegd had.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend

en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (4'

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is om een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan ontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 33)

Uit het administratieve dossier blijkt niet als zou verzoeker enerzijds een hangende asielprocedure hebben en evenmin blijkt uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend d.d. 13 december 2009, als zou hij enige motivering hebben aangevoerd waarom het voor hem onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is. Nergens wordt er in de wet bepaald dat indien er

reeds ooit, in vroegere procedures een identiteitskaart werd voorgelegd, de vreemdeling hiervan wordt vrijgesteld bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien merkt verwerende partij op dat verzoeker het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing werd genomen, niet betwist. De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006, dat de omzendbrief van 21 juni 2007 expliciet vermeldt dat de aanvraag onontvankelijk verklaard moet worden indien de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld.

Een schending van de motiveringsplicht werd niet aangetoond.

Verzoeker laat na een uiteenzetting te geven van zijn opgeworpen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voor zover verzoeker verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt verwerende partij op dat verzoeker niet uiteenzet dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als die, zoals omschreven door de door hem opgeworpen arresten. Hij toont derhalve niet aan als zou de redenering zoals gevolgd in de arrest ook in casu gevolgd dienen te worden. Verwerende partij benadrukt in dit opzicht nogmaals dat de wettelijke bepaling duidelijk is volgens de welke de identiteitsdocumenten gevoegd dienen te zijn bij de aanvraag, wat in casu niet gebeurd is. Het enig middel is ongegrond."

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde verdragsbepalingen en voormeld beginsel schendt.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is in de aangegeven mate gegrond.

2.4. Verzoeker kan voorts niets dienstig de schending opwerpen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing getroffen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals in de aanhef ervan kan gelezen worden.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden, waar verzoeker zelf ook om vraagt in zijn verzoekschrift.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er bestaat een zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verwerende partij maar ook in hoofde van de verzoekende partij wanneer zij om een voordeel vraagt. In dit geval moet zij in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

2.7. Daargelaten de vraag of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf identiteitsdocumenten bij de aanvraag dient te voegen, rust de bewijslast in deze op de aanvrager die dient aan te tonen dat hij wel degelijk over een identiteitsdocument beschikt of dat hij zich bevindt in één van de gevallen waar deze voorwaarde geen toepassing vindt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 december 2009 op geen enkele wijze melding heeft gemaakt van het al dan niet beschikken over het vereiste identiteitsdocument, noch dat dit zich reeds in het administratief dossier zouden bevinden op grond van een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin aantoonde dat hij zich bevindt in één van de gevallen waar de voorwaarde inzake het beschikken over een identiteitsdocument geen toepassing vindt. De bestreden beslissing berust derhalve op deugdelijke gronden (cf. RvS 3 februari 2011, nr. 211.013).

2.8. In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet gelezen worden dat een aanvrager om verblijfsmachtiging vrijgesteld is van de verplichting aan te tonen dat hij over een identiteitsdocument beschikt of dat hij zich bevindt in één van de gevallen waar deze voorwaarde geen toepassing vindt in het geval dat een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard werd.

2.9. De andersluidende arresten van de Raad hebben in deze geen precedentswaarde.

2.10. De Raad kan als annulatierechter verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging niet gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij op grond van een stuk (stuk 6) dat voor het eerst aan het verzoekschrift wordt gevoegd. Evenmin kan de Raad tot een schending van de aangehaalde beginselen besluiten op grond van een stuk dat overgemaakt wordt na het treffen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA